

A Fővárosi Ítéltábla dr. Mester Csaba ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Strasser Tibor ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. április 4. napján meghozott, 31.P.24.110/2008/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 20. és 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 125.000 (százhuszonötezer) forint + Áfa másodfokú perköltséget, valamint külön felhívásra a Magyar Államnak 300.000 (háromszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez, becsülethez és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait, kegyeleti jogát, valamint elhunyt házastársának emlékét.

Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől, továbbá nyilatkozattal történő elégtétel adására kötelezését. Mindezekben túlmenően kérte az alperes kötelezését 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére.

Előadta, hogy az alperes azzal sértette személyiségi jogait, illetőleg elhunyt férje emlékét, hogy „...” című könyvében valótlanul, illetve való tényeket hamis színben feltüntetve azt közölte, hogy volt házastársát a néhai ...öt korábbi barátaitól elzárta, róla beteg állapotában nem gondoskodott megfelelően, és életének utolsó

szakaszában nem biztosított részére rendezett körülményeket. Valótlanul közölte személyéről, illetőleg a való tényeket hamis színben tüntette fel továbbá azzal, hogy jelentős mennyiségű alkoholt fogyasztott, házastársával pedig rendszeresen vitatkoztak. ...öt úgy állította be, mint aki magatehetetlen, beteg, kiszolgáltatott ember lett volna. Az alperes indokolatlanul hatolt be az intim szférájába a házastársával közös fényképfelvétellel kapcsolatban megfogalmazottakkal. Hivatkozott arra, hogy az alperes nem volt olyan közeli barát, ami alapján megalapozott információkkal rendelkezhetett volna az általa közöltekről.

Az alperes kérte a kereset elutasítását.

Előadta, hogy a felperes által sérelmezett műve egy rendkívül szubjektív kordokumentum ... életének utolsó szakaszáról, amelyet sajátosan szubjektív szemlélettel adott közre. A felperes által megjelölt személyiségi jogokat nem sértette meg, az általa tapasztaltakat írta meg, véleményeivel átszöve.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 300.000 forint perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 300.000 forint le nem rótt kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 2. § (1) bekezdését, (2) bekezdését, 75. § (1) bekezdését, 78. § (1), (2) bekezdéseit, a 84. § (1) bekezdésének a)-e) pontjait, a 95. § (1) és (3) bekezdéseit, az Alkotmány 54. § (1) bekezdését, 59. § (1) bekezdését, 61. § (1) bekezdését és (2) bekezdését, a PK 12. és 14. számú állásfoglalásokat, az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB határozatát és utalt a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 206. §-ára.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a felperes emberi méltóságának, becsületének, jóhírnevének valótlan tényközlésekkel, továbbá valós tények hamis színben való feltüntetésével történt megsértése, valamint ... emlékének és a felperes kegyeleti jogának megsértése szerinti felosztásban vizsgálta.

A felperesről és ...ről készült közös fotóval kapcsolatos alperesi közléssel összefüggésben úgy foglalt állást, hogy a fotó a felperes tudtával jelent meg, így az arról alkotott véleményt is el kell viselnie, ami nem indokolatlanul bántó és a kép tárgyával összefügg.

A felperes becsületének sérelmével összefüggésben kifogásolt közlések tekintetében úgy határozott, hogy az alperes olyan véleményt fejtett ki, amely alappal nem sérelmezhető. A felperes az alperesre hagyta a kutyáját, de az ezzel kapcsolatosan leírtak elsősorban nem arra vonatkoztak, hogy a felperes gondoskodása általánosságban hiányos lett volna, hanem arról, hogy a házastársak megbíztak az alperesben és a kutya gondozását, szállítását és élelmezését is rábízták.

Megállapította az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes által kifogásolt részletek nem szóltak arról, hogy szavahihetetlen lenne, a kiragadott részletek sértő tartalommal nem bírtak és az alperes, mint szerző a saját tapasztalásait kívánta ...ról megírni.

Az elsőfokú bíróság a felperes jóhírnevének sérelmével kapcsolatosan megállapította, hogy ... baráti köre a költő felperessel való együttélést követően jelentős változáson ment keresztül, és ezzel összefüggésben több tanúvallomást is értékelt. A tanúvallomások alátámasztották, hogy másnak is volt az alpereséhez hasonló véleménye, vagyis az, hogy ...höz a felperesen keresztül vezetett az út, aki vele nem volt jóban, azzal nem találkozhatott a költő. Többekben kialakulhatott az a vélemény, hogy a felperes mások elől elzárta ...öt, ezért az ezzel kapcsolatos közlések nem voltak nyilvánvalóan alaptalanok.

A könyv egészéből is kiderült az a tanúk által alátámasztott körülmény, hogy a baráti kapcsolatok jelentősen változtak. Az ezzel kapcsolatos alperesi közlések az általános logikával nem álltak ellentétben.

A felperes személyes előadása, illetőleg a tanúvallomások alapján arra következtetett, hogy a felperes nem átlagos mennyiségű alkoholt fogyasztott, és erre saját előadása szerint képes is volt. Az alperes olyat nem közölt, hogy a felperes alkoholbeteg lett volna, ezért erre a felperes alaptalanul hivatkozott.

A rendetlenséggel kapcsolatos közlés tekintetében rámutatott arra, hogy ennek átlagos vagy felfordulás jellegű minősítése szubjektív tényező. Az írásból arra lehetett következtetni, hogy az alperesnek a rend és a gondoskodás terén fokozottabbak az elvárásai. Az ezzel összefüggő közlések kizárólag a véleménynyilvánítás körébe tartoznak, amelyek az alperes szubjektív kritikáját tükrözték, de ezek jóhírnév sértésként nem voltak sérelmezhetők.

A személyes értékrend kérdéskörébe tartozik annak megítélése is, hogy ki, mit tekint sok veszekedésnek, illetőleg mi az a hangnem, ami már veszekedésnek számít. A veszekedések tényének felvetése az alperesi kontextusban nem tekinthető sértőnek, mert az alperes alapvetően arról értekezett, hogy egy idősebb férfi és egy fiatalabb nő kapcsolata mennyire őszinte, illetve mennyire szeretik egymást. Ezt a kérdést az alperes a felperesre nézve pozitívan válaszolta meg, és az is kiderült az alperesi műből, hogy a felperes képességeinek megfelelően odaadással ápolta a költőt.

A felperes által szervezett összejövetellekkel kapcsolatos alperesi közlések tekintetében az elsőfokú bíróság arra utalt, hogy személyes megítélés kérdése az, hogy ... örült-e ezeknek az eseményeknek, vagy sem, így az alperes által leírtak véleménynek minősülnek, amely szintén nem sérelmezhető. Megállapította, hogy az idős költő korával együtt jártak bizonyos mozgásproblémák és sérülések, azonban a könyvből egyértelműen kiderül, hogy ezek nem a felperes magatartásának következményei és ilyen látszatot nem is keltett az alperes.

Az alperesnek a felperes változó lelkiállapotával kapcsolatos közlései szintén a véleménynyilvánítás kategóriájába tartoznak, és mint ilyenek nem jelentenek jogsérelmet.

Az elsőfokú bíróság arra következtetett továbbá, hogy az alperes saját élményeiről és tapasztalatairól írt azzal összefüggésben, hogy ...el nem tudott kapcsolatba lépni, ez azonban a jóhírnév megsértéseként nem értékelhető. Nem volt vitatott az, hogy a felperes megjelenését követően régi ...-barátok eltávolodtak a házaspártól és ... temetésére sem mentek el.

A sírkő felállításával és kiválasztásával kapcsolatosan a felperes által sérelmezett résznek sértő tartalma nincsen, és a felperes megítélésének szempontjából pedig lényegtelennek minősül.

Az alperes azon közlései, mely szerint ...nek bizonyos cselekedetei nem mindenben voltak önzonosak, hanem azokat a felperes befolyásolta, véleménynyilvánító jellegűek. A motiváció és az önzonosság szubjektív kategóriák, és az ezzel kapcsolatos közlés véleménynyilvánítás.

... és ... tanúvallomása alapján az elsőfokú bíróság arra következtetett, hogy ... távozása a felperes megjelenésével összefüggésben állt. Az, hogy ... egy barát elvesztése miatt bánkódott-e vagy sem, illetőleg mennyire hiányzott neki, alperesi szubjektív megítélés és jóhírnév sértésként nem állapítható meg. Hasonlóan foglalt állást azzal a sérelmezett közléssel kapcsolatosan is az elsőfokú bíróság, hogy ... mellől az itthoni, régi jó barátok többsége kikopott a felperes megjelenése után.

Külön foglalkozott az elsőfokú bíróság a felperes jóhírnevének, valós tények hamis színben való feltüntetése miatti megsértésével kapcsolatos igényekkel is.

Úgy foglalt állást, hogy az átlagolvasó a költözésekkel kapcsolatosan nem következtethetett arra, miszerint a költözések a felperes elhatározásán és hóbortjain múltak volna.

Rögzítette, hogy az alperesi műben szó van arról, hogy a felperes a költőt igazán szerette és úgy gondoskodott róla, ahogy csak tudott, ezért a sérelmezett közléssel nem keletkezik olyan látszat, hogy csak az ismertség miatt lenne együtt az idős férfival.

Az alperes az írásban bizonyos tekintetben magát előtérbe helyezte, ez azonban nem minősül jogsértésnek, mivel nem keltette azt a látszatot, hogy a felperes és házastársa kihasználta volna a segítőkészségét.

Az alkoholfogyasztással kapcsolatban sem keltett hamis látszatot az alperes, hanem kifejtette a véleményét, amely nem volt nyilvánvalóan alaptalan a felperes perbeli nyilatkozatára figyelemmel. Nem keltett hamis látszatot az írás ... születésnapjával kapcsolatosan sem, mert az átlagolvasó

értelmezésében a sérelmezett szövegrész nem a felperes ... oldalán való magamutogatásáról szólt.

Nem keltett az alperes olyan látszatot, hogy a költőnek rettegnie kellett volna a születésnap ünnepség alkalmával, amikor a késői órára tekintettel elvonult lefeküdni. Ez az alperesi közlésben nem szerepel olyan összefüggésben, hogy a költőnek tőle kellett volna engedélyt kérnie a visszavonuláshoz.

Az elsőfokú bíróság a tanúbizonyítás alapján azt is megállapította, hogy a házastársak egymást kölcsönösen korholták a cigaretta, illetőleg az italfogyasztás miatt. A tanúk alátámasztották azt is, hogy a kölcsönös korholás nem volt elszigetelt jelenség a házastársak között, ezért az alperes hamis látszatot nem keltett.

Az a közlés, hogy az alperes nem hiszi el egy orvosnak, hogy a 96 éves haldoklón már nem lehet segíteni, nem szolgálhat alapul annak megállapítására, hogy a felperest felelőtlen, hanyag és nemtörődöm személynek állítsa be, felelőssé téve a férje haláláért. Az átlagolvasó előtt a könyv egészét tekintve sem keletkezik olyan látszat, hogy a felperes lenne felelős a néhai költő haláláért.

Az elhunyt felöltöztetésével kapcsolatos közlések tekintetében az elsőfokú bíróság arra következtetett, hogy a felperes által sérelmezett rész az alperes személyiségét és irodalmi eszköztárát jellemzi, de az a felperes megítélése szempontjából nem sértő.

Az alperesnek azt a sérelmezett mondatát sem ítélte jogsértőnek, mely szerint a felperes a költő halálát megelőző négy évben betoppant az életébe és szerelemre gerjesztette és ennek hatására a baráti kapcsolatok átíródtak. Az elsőfokú bíróság ezt alapvetően egy természetes folyamatnak minősítette, és álláspontja szerint ezzel összefüggésben véleményként ki lehet fejteni azt, hogy akit a változás negatívan érint, vagy akinél a változás nagyobb mértékű, akkor általában az új személyt okolják az eltávolodásért. Ez azonban véleménynyilvánítás és hamis látszatként nem sérelmezhető. A könyv egészéből nem olvasható ki az sem, hogy a felperes határozta volna meg teljes egészében a barátok körét. Az alperes véleményének lényegi foglalatja az volt, hogy a társaságban maradás érdekében a felperessel jóban kellett lenni.

Az elsőfokú bíróság a felperes kegyeleti jogának és ... emlékének megsértésével kapcsolatosan sem adott helyt a felperesi keresetnek.

Az alperesi mű egészéből kitűnik, hogy az alperes a költőt tisztelte, és életének utolsó időszakát kívánta bemutatni és ezzel emléket állítani neki. Az alperes közlései ...re nézve nem sértőek, így emléket sem sértették meg. Az alperes nem mutatta őt be sem bábként, sem boldogtalan emberként, vagy a felperes önkényének áldozataként. A költő idős korának, betegségének, haldoklásának időszakára vonatkozó jelenetek a költő megítélését hátrányos irányba egyáltalában nem befolyásolták. Ismételten kitért arra, hogy az alperes írása szubjektív, túlnyomórészt véleménynek minősülő közlés, amely közvetlen és közvetett

tapasztalatait tükrözi, és jól, vagy rosszul levont következtetéseit tartalmazza. Utalt arra, hogy mind a felperes, mind az elhunyt költő is közszereplők voltak, és az alperesi műben megfogalmazott kritikákat el kell viselniük.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 78. §-a alapján döntött.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérte. Másodlagosan indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítását.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet ténybelileg és jogilag is megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt, hogy a könyv egésze nem sértő a felperes és ... személyiségi jogaira nézve, mert valamennyi, keresetben kifogásolt közlés - a teljes szövegösszefüggésre is tekintettel - sérelmes. Tévedett továbbá az elsőfokú bíróság abban is, hogy a sérelmezett részek nem tényközléseknek, hanem véleményeknek minősülnek. Ezzel szemben valamennyi, keresetben megjelölt közlés határozott tényállítás, és sértő tartalmú. A sérelem alapvetően abban ragadható meg, hogy az alperes nem törekedett az objektivitásra, hanem szubjektív álláspontját tényállításként tette közzé. Az alperes véleménynyilvánításként értékelhető közlései is túllépték a megengedhető kritika szintjét, mert azok kifejezetten sértők, bántóak és lealacsonyítóak. Kitért arra, hogy a joggyakorlat szerint a közszereplő magánélete és magánszférája sem esik abba a körébe, amelyet a nyilvánosság elé lehet tárni, a fokozott tűrési kötelezettségre hivatkozással. Az alperes a felperes és ... magánéletével úgy foglalkozott, hogy arra semmifajta jogosultsága nem volt, különösen nem sértő és valótlan formában.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett a bizonyítási teher megállapításával kapcsolatosan is. A perben ugyanis az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az általa közöltek a valóságnak megfelelnek. Ennek azonban még az ítélet szerint sem tudott megfelelni, hiszen az elsőfokú bíróság ... és ... tanúk vallomását nem fogadta el. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási teher ellenére a felperestől várta el annak igazolását, hogy a könyv állításai nem felelnek meg a valóságnak. A felperes a tanúit az őt ért hátrányok bizonyítására jelentette be, azonban az elsőfokú bíróság mintegy hivatalbóli bizonyítást lefolytatva, a tanúkat a sérelmezett közlésekre nyilatkoztatta.

Megsértette az elsőfokú bíróság a tisztességes eljáráshoz, valamint a kérelemhez való kötöttség elvét, amikor a további 12 tanú meghallgatásával kapcsolatos felperesi indítványnak nem adott helyt, és arra hívta fel a felperest, hogy jelölje meg a fontosabb tanúit. Az mindenképpen megállapítható, hogy a felperesi tanúk a keresetet alátámasztva tették meg vallomásaikat.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte amiatt, hogy az ténybelileg és jogilag is megalapozott.

Elsősorban arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megalapozottan következtetett arra, hogy a könyv nem sért személyiségi jogot, sem egyes kitételeivel, és szövegösszefüggéseiben sem. Helyesen állapította meg az elsőfokú

bíróság, hogy az alperes szabad véleménynyilvánítási jogával élt és közlései sem a felperes jóhírnevét, sem pedig kegyeleti jogát nem sértették. Megállapítható volt az is, hogy a szerzőnek sem a szándéka, sem a mentalitása nem volt sértő jellegű. Helyesen döntött az elsőfokú bíróság akkor is, amikor megállapította, hogy az alperesi vélemények nem lépik túl a megengedhető kritika és a szabad véleménynyilvánítás kereteit, nincs bennük sértő, bántó, lealacsonyító megfogalmazás. A házastársak olyan mértékben a nyilvánosság előtt éltek a magánéletüket, hogy nincs is olyan jogsértés, amely megállapításra kerülhetett volna.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú eljárás során folyamatosan bizonyította saját szavahihetőségét, míg a felperes vádjai hamisak voltak, és a valóságnak nem megfelelő közléseket foglaltak magukban.

Hivatkozott arra, hogy nem állt szándékában tucatnyi tanút felsorakoztatni az elsőfokú eljárásban, és ennek több oka is volt, amelyet az elsőfokú bíróság felismert. Ennek elsődleges indoka, hogy ...öt közeli is jól ismerő barátai idős emberek, akik túlnyomórészt külföldön élnek, őket embertelen lett volna egy hosszú utazásnak, és egy bírósági eljárásnak kitenni. Ennek ellenére, amikor tudomást szereztek a perről, maguk jelentkeztek és leírták a tapasztalataikat. Minden régi barát és ismerős egybehangzóan úgy nyilatkozott, hogy a könyv a felperes szerepét ... oldalán inkább pozitívabbnak mutatja a valóságosnál. Azt elképzelhetőnek tartotta, hogy a felperes önmagáról alkotott pozitív személyiségképét esetlegesen sértette a könyv.

Álláspontja szerint a felperes által hiányolt 12 tanú meghallgatása parttalanná tette volna az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárását. Kifejtette, hogy az egyik felperesi tanú sem tudta hitelesen bizonyítani, hogy a felperesi kereset helyes lenne. Egyértelműen bizonyítható volt az eljárással, hogy a felperest a közvélemény nem az alperes könyvéből, hanem a saját közszerepléseiből ismerte és ítélte meg.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével teljes egészében egyetértett, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla általánosságban azt emeli ki, hogy a Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 76. §-a alapján, a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen - egyebek mellett - az emberi méltóság megsértése.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A Ptk. 85. § (3) bekezdése alapján, meghalt személy emlékének megsértése miatt bírósághoz fordulhat a hozzátartozó, továbbá az a személy, akit az elhunyt végrendeleti juttatásban részesített.

A másodfokú bíróság elsősorban arra mutat rá, hogy az alperes a mű megírását megelőzően bizonyos időszakokban, szoros kapcsolatban állt a felperessel, illetőleg néhai férjével. Erre utalt egyrészt a könyv fűlszövegében idézett ... szöveg és a felperes által sem vitatott azon tények, melyek szerint az alperes több tekintetben is segítségére volt mind külön a felperesnek, mind pedig a házastársaknak együttesen (pl. kutyafelügyelet, szoros telefonos kapcsolattartás). Ebből okszerűen lehetett arra következtetni, hogy az alperes számos olyan közvetlen és közvetett információval rendelkezett, melyek alapján objektíve képes volt ... életének utolsó évéről egy sajátos beszámoló közreadására. Kétségtelen tény, hogy az alperesi írásmű rendkívül személyes, nem törekszik arra, hogy több nézőpontból mutassa be az eseményeket, ez azonban nem róható fel az alperesnek, mert szubjektívizmusával nyilvánvalóan a könyvben foglaltak hitelességét kívánta erősíteni.

A másodfokú bíróság a felperes által sérelmezett közlések, az elsőfokú bíróság által elvégzett szövegértelmezés és bizonyítási eljárás eredményének elemzésével arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat megfelelően értékelte, a szöveg vizsgálatát is az átlagolvasó szempontjai szerint végezte el. Mindezek alapján helyesen következtetett arra, hogy a felperes által sérelmezett közlések túlnyomó része véleménynyilvánítás, és ezek egyike sem indokolatlanul bántó, sértő vagy megalázó tartalmú. Utal a másodfokú bíróság arra, hogy az elsőfokú bíróság által is hivatkozott 36/1994. (VI. 24.) AB határozat is úgy fogalmaz, hogy a véleménynyilvánítás lehetséges tényállítással is, az ilyen megfogalmazásnak azonban mindig egy álláspont kifejezésére kell szolgálnia. Ennek a követelménynek az alperes megfelelt.

Az elsőfokú bíróság nem sértette az eljárási szabályokat azzal, hogy a felperes által bejelentett tanúknak az alperes által közöltek tényszerűségéről is tett fel kérdéseket. A bíróságnak a Pp. 1. §-a szerint biztosítania kell a jogviták pártatlan eldöntését, ennek keretében pedig a Pp. 3. § (5) bekezdése alapján alakszerű bizonyítási szabályokhoz nincs kötve. A tanúkihallgatás szabályai (Pp. 173. §) sem korlátozzák a bíróságot abban, hogy a tanúnak esetleg olyan kérdéseket tegyen fel, mely a tanúmeggallgatást kérő fél nem indítványozott, vagy indítványozását külön nem kívánta. A bírósággal szembeni elvárás az, hogy a bizonyítást a tényállás felderítésének keretei között tartsa, ennek pedig az elsőfokú bíróság megfelelt.

Az elsőfokú bíróság a felperesi és alperesi tanúk nyilatkozatainak egységes értékelésével megfelelő következtetésekre jutott.

A sérelmezett kitételek vizsgálata és megítélése nehézségekbe ütközött, mert a mű megjelenéséig nem telt el olyan jelentősebb idő, ami az események feldolgozását megfelelően egyértelművé tehetné volna. Az alperesi közlések egyikével kapcsolatban sem lehetett azonban arra következtetni, hogy azok a valóságtól teljes

egészében elrugaszkodottak lettek volna. Egyetlen olyan alperesi közlés sem volt, amelyet nyilvánvalóan valótlanoknak lehetett minősíteni.

Helyesen utalt több helyen is az elsőfokú bíróság arra, hogy nem jogsértő az olyan tartalmú vélemény kifejtése, mely szerint a felperes személyének feltűnése, ... baráti kapcsolatait bizonyos mértékben átrendezte. Helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság azon tanúvallomásokra is, amelyek ennek tényyszerűségét megerősítették. Megállapítható volt, hogy az alperes a felperesről kritikus hangvétellel szolt, de házastársak egymás irányába megmutatkozó kölcsönös szeretetét is megfelelő súllyal bemutatta.

Az alperesi írásműnek nem volt kegyeleti jogot és az elhunyt emlékét sértő jellege sem, mert az alperes ... költői és emberi nagyságát egyáltalában nem csorbította, sőt irodalmi munkásságának nagyságáról végig elismerően szolt, és időskori halála előtti állapotát az általános és speciális ismereteknek megfelelően mutatta be. Az öregedésről, az elesettségéről az olvasó amúgy is külön információkkal rendelkezhetett, mert ... és a felperes az életét az átlagosnál jelentősebb mértékben a nyilvánosság előtt élte. Az öregség és szenvedés bemutatása nem volt ízléstelen, és olyan sem, ami az elhunyt személyiségétől teljesen idegen lett volna.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért a másodfokú bíróság a felperest kötelezte a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperesi másodfokú perköltség megfizetésére. A perköltség az alperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján megillető ügyvédi munkadíjból áll.

A felperes ezen túlmenően köteles megfizetni a le nem rótt kereseti illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2012. február 28.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitel  l:
tisztviselő